

- עלי מרפא
- שער הגליון
- יין הנגרי
- למעשה
- בני היכלא
- דרכי נועם
- טעים גן עדן
- כוכבי אור
- עומק הפרשה
- חנך לנער
- שאל בני
- הלכה פסוקה

- תבין את הרמז
- מרגל עם אישור
- ריח של אמת
- כשהתורה מראה פנים של אהבה
- הטיב עם הנגבים
- התורה הזמנית
- ממדרגה למדרגה גם בתחומות
- רמזים דקים שבלקרו"מ
- מתיקות עוברת דרך היובש
- טענת המתאוננים
- חינוך רק למען השכינה
- אל תדחוק מדי חזק
- פירות שמיטה



גליון שבועי למבקשי התרופה והעצה לעובדא למעשה במשנת רביה"ק מוהר"ן מברסלב זיע"א

עלי מרפא

רבי נתן מדבר אליך!

כל מה שקורה עמך - הכל רמזים מהש"ת לקרב אותך

יום ו' שם ה' תקצ"ג

אָהוּבֵי בְּנֵי, מִקְרָבָה קִבְּלֵתִי בְּעֵשֶׂק בְּעַת הַדְּלָקָת נִירוֹת שִׁפְתַי, וְקִרְאֵתִי מִיַּד כָּלֹּ מֵאֲהַבְתֶּךָ, וְנִתְּנֵיתִי מֵאֲרִיכוֹת הַדְּבָרִים שְׁלֶךָ. מִחֲמַת שְׂבָאֲרַתְּ לִי מִמָּה שֶׁעוֹבֵר עָלַי, וְהֶעֱקַר מִמָּה שֶׁנִּיֵּאֵתִי שְׂאֵתָה נִתְּנָה לָּב קֶצֶת שֶׁקֶל זֶה רְמִזִּים מֵאֵתֹךְ יִתְּבַרְךָ לְקַרְבֵּךְ אֵלָיִךְ יִתְּבַרְךָ עַי"ז דִּיקָא וְכָךְ יִסָּה לָּךְ וְלָנוּ, לְשׁוֹם לָב בְּכָל יוֹם מִה שֶׁעוֹבֵר עָלֵינוּ, וְלִשְׁמֹר הַזְּכָרֹן הַיָּטִב כִּי הַכֹּל בְּשִׁבְלֵי תַּקְלִית עוֹלָם הֵבָא.

וְאִם אֵין בְּיָדְךָ לְהִבִּין בְּפִרְטוּת רְמִזִּים, אַעפ"כ הָאֲמוּנָה שֶׁמֵּאֲמִינִים שֶׁקֶל זֶה רְמִזִּים, וְכֹה שֶׁמְשִׁימִים לָב לְהַשְׁמִיחַ עַי"ז, אַעפ"כ שְׂאֵין מִבִּינִים בְּפִרְטוּת הַיָּטִב, אַעפ"כ זֶה לְבַד טוֹב מֵאֵד מִה שֶׁמֵּאֲמִינִים בְּזֶה בְּכ"ל.

וְהַשִּׁי"ת יַעֲרֹךְ לְהִבִּין רְמִזִּים מִכָּל הַדְּבָרִים שֶׁקְּעוֹלָם, אֵיךְ לְהִתְקַרֵּב לְהַשִּׁי"ת עַל יָדָם בְּכָל יוֹם וְיוֹם, כִּפִּי הָאָדָם וְכִפִּי הַמְּקוֹם וְכִפִּי הַשְּׂעֵה. כִּי כָּל מִה שֶׁעוֹבֵר בְּעוֹלָם - הֵן לְמִפְּתֵי הֵן לְחַיִּים, הֵן לְיִקְרָה הֵן לְזוֹלָה, הֵן לְעֵשֶׂר, וְכָל שְׂאֵר מִיְּמֵי הַרְפָּקָאוֹת וְסִבָּבוֹת שֶׁעוֹבְרִים בְּעוֹלָם, בְּכָל־הָעוֹלָם אוֹ הַמְּדִינָה אוֹ הָעִיר, אוֹ בְּפִרְטוּת עַל כָּל אָדָם וְאָדָם, הַכֹּל הוּא וְכָן בְּשִׁבְלֵי זֶה לְבַד, כְּדִי לְזַכֵּר אוֹתוֹ וְיִתְּבַרְךָ עַל יָדֵי זֶה דִּיקָא. כִּי הוּא יִתְּבַרְךָ מִסָּבֵב כָּל הַסְּבוֹת בְּחֻכְמָתוֹ וְרַחֲמָנּוֹ, הַכֹּל לְטוֹבָה וְנִצְחָיוּת, כְּדִי לְהִכִּיר אוֹתוֹ וְיִתְּבַרְךָ עַי"ז בְּכָל יוֹם וְיוֹם.

חק ולא יעבוד

יום	יום לחודש	ליקוטי מוהר"ן קמא	ליקוטי הלכות ח"ג	משנה ברורה ח"א	דף היומי יבמות	עלים להרופה
שבת	יט	צו.	ק"ג	סו.	קג	תמו
א	כ	צו:	ק"ד	סז.	קד	תמו
ב	כא	צח.	קטו	סח.	קה	תמו
ג	כב	צח:	קסז	סח.	קו	תמו
ד	כג	צט.	ק"ז	סח:	קז	תנ
ה	כד	צט:	ק"ח	סט.	קח	תנא
ו	כה	ק.	ק"ט	סט:	קט	תנב

עיון התורה הזמנית: ליקוטי מוהר"ן קמא, סימן כ"ה

ריגול - טוב או רע?

כולנו נדרשים לחשבון נפש, אך עלולים להפוך למרגלים הצדיקים מלמדים אותנו, איך לראות נכון את המציאות של עצמנו, לטוב ולא לרע.

כמעט בלתי ניתן לזיהוי. אין בין ריגול לשימת לב אלא משהו, ואותו משהו עומד בין חורבן לבניין.

ריגול וחשבון הנפש

את פניה של המציאות מכיר כל אדם מתוך הרהורי ליבו, כל אחד רואה סביבו את שמבקש לראות.

יצר הריגול טבוע עמוק בתכונות האנוש, הוא נולד עם האדם וגדל מתוך המציאות. האכזבות הם לחם חוקו, משם הוא ניזון, מתפתח וגודל.

אם יאוש מקנן בו, המציאות עצמה תתרום לו את הראיות. העתיד כתוב שחור על גבי לבן, כאן לא הצלחת, שם נכשלת, ובכלל, מעולם לא התקדמת.

הצדיקים - לעומת זאת, רואים את העולם מתוך אספקלריא של אמונה. בספרים הקדושים לא כתובה פרשנות, אין שם גם מסקנות נבונות, לא ניתוחי אופי, ולא סקירת שטח. בעוד לפני האדמה מעלים ציורים של קיבעון וחוסר תזוזה, הרי שהאמונה מדברת על התקדמות תמידית, עלייה ממדרגה לדרגה והכנה לקראת גאולה. את השפה הזו מוצאים בדברי הצדיקים, הם טופחים תמיד על השכם, לוחשים על האוזן 'תתקדם, אל תביט לאחור, לך קדימה, העתיד מצפה לעבודתך'.

ידוע הצדיק את המצב, מכיר את הנפשות הפועלות, ולכן הוא מקדים ואומר, 'דעו לכם, צועדים אתם לארץ ישראל, מוכרחים ללכת בזהירות, להבחין ולשפוט את עצמו על כל צעד ושעל, יש בעולם טוב וגם רע - 'הטובה היא אם רעה, היש בה עץ אם אין', אולם - 'התחזקתם ולקחתם מפרי הארץ'. אל נא תאמרו הכל רע אין סיכוי, תשימו לב אבל אל נא תרגלו.

כולנו מעוניינים להיכנס כבר לארץ הקודש, לזכות לאמונה בהירה וטובה. גם את המרגלים אנחנו מכירים היטב, הם ליוו אותנו הרבה עד כה. כל פעם שהקשבנו להם זה לא הוביל לשום מקום טוב, אז אולי כדאי למלאות את המחשבה בדברים שאומר הצדיק. יתכן שלא תמיד זה יתאם עם מה שנראה לנו כמציאות, אבל בינינו, לאן כבר הובילה אותנו ההדרכה היא של המרגלים.

לכל אחד יש בפנים מרגל קטן, יושב עמוק בפנים, עורך תצפיות וחישובים. כבר שנים שהוא חוקר אותנו שתי וערב. הוא דייקן ושנון, יודע לפלח את החומר, לערוך משוואות, וכמובן... להסיק מסקנות. את המסקנה הוא נוהג להציג לנו מול העיניים כל פעם בגמר התחקיר 'נהנה לך, תראה ותאמר בעצמך, זה מה שאירע אמש, לאן תגיע כבר מחר, אהה? ...'

מהותו של מרגל

'ריגול' - המשרה הסמויה שמלווה את סדר היום כולו. מבקש אדם לצעוד בדרכו שלו, אבל המרגל שבתוכו עוצר, הוא מוכרח לבלוש לאחור, לאמוד את ההתקדמות, 'איך, כמה, למה, ומי אמר ש...'. המרגל מדבר כמעט תמיד בלחש, קשה להבחין בקיומו משום שתמיד הוא נוכח, לרגע לא פוסק מלומר את עמדתו, לכל תנועה יש לו פרשנות, וכל מאורע זוכה לסיקור נרחב, ולגילוי דעת רעשני מצידו.

יצר הריגול טבוע עמוק בתכונות האנוש, הוא נולד עם האדם וגדל מתוך המציאות. האכזבות הם לחם חוקו, משם הוא ניזון, מתפתח וגודל. כיוון שנבון הוא ומבין מדעתו, איננו זקוק להרבה בכדי להכיר את השטח, דברים רבים הוא למד מתוך כישלונות של עצמו, ועוד יותר מכישלונות של אחרים. בתוך עולם כמו שלנו מוכרחים לפחות קורטוב של ריגול, שאם לא כן עלול אתה בסופו של יום ליפול בפח ולהפסיד. המרגל מתבצר עמוק בתוך חומות שיצר מתוך מסקנותיו, ומבין החומות בוקעים כל העת הזהירוני המבעיתות 'תיזהר, אל תתקרב לשם, מסוכן'.

מצד אחד, אי אפשר לו לעולם בלא מעקב, משפט וחשבון נפש. מצד שני, עד היום לא נמצא לה לבגידה כינוי הולם יותר מאשר 'מרגל'. המרגל מקעקע את המלכות מהיסוד, הוא חופר תחת לשטח, ונובר ביסודות המציאות, מעיין וממשש בכל נקודות החולשה, ויוצר חללים באדמה הבטוחה. לב שהתנחל בו מרגל, דומה לגינה שחפרפרת בתוכה. על פני השטח עולם כמנהגו נוהג, ומתחת חורבן וחלא ריק.

הריגול הכרח המציאות הוא, בלתי אפשרי להיכנס לארץ בלא שקודם יבקרו שם מרגלים. ריגול זה מסוכן, לא רק משום שעלולים לגלות את המרגל, בעיקר משום שהוא עצמו עלול להפוך לאסון. ההבדל הדק שבין חשבון נפש ראוי לריגול הרסני,



כך מונעים סכסוכים

מצב כזה שבו האדם מתפלל על כל דבר אזי הוא נהיה דבוק לגמרי להשם יתברך. זה עניין אחר לגמרי לגמרי הדרך הזאת שאנחנו מדברים עליה כאן! אם נתחיל להיכנס בדרך הזאת בה אני אקח את התפילה בדרך הזאת של 'בית', או אז הייתי רואה שיש לי בית אחר לגמרי! הייתי רואה שאין לי שום סכסוכים עם השני.

אז גם הייתי רואה שהפה שלי יותר שמור. כי בדרך כלל רק כשנדמה לו לאדם משהו - הוא כבר צועק, אבל אם הוא מבקש מהשם יתברך על כל דבר ודבר, אז אני צריך לבקש מהשם יתברך לפני כן: "ריבונו של עולם יש לי סכסוך עם פלוני, אתה מרשה לי לדבר?" וכשמתקרבים להשי"ת, כבר נכנס בו ריח של אמת - וזה מציל אותנו!
זהו הדרך של תפילה.

אפשר ללכת לשדה, זה טוב מאוד, אבל ישנם שהולכים לשדה, ושוכחים שגם על ענייני בית - גם על הדברים הביתיים - צריכים לבקש מהשם יתברך. הוא יכול להיכנס לביתו ולצעוק על דא ועל הא. למה? על מה??

רבנו אומר בתורה ל"ח על הפסוק "כל הנחלים הולכים אל הים": 'ים' זה הדיבור. שכל הקלוקלים שיש לאדם זה נגרם רק על ידי פגם הדיבור על ידי שהדיבור לא שמור. אבל אין אני יכול לעשות שהדיבור אצלי יהיה שמור - רק אם אני אעשה שהתפילה תהיה בבחינת 'בית'! אז תגיע לכל החורים והסדקים.

כך באמת היה. ראינו אצל אנשי שלומינו שעל כל דבר הם באמת ביקשו מהשם יתברך - והם אכן לא רבו. לא דיברו. לא היו אצלם סכסוכים! אם אני מדבר לפני כן להשם יתברך - אז אני כבר עם קצת אמת, הרי השם יתברך הוא אור אמת, אור אין סוף - ולכן אם אני מדבר לה: "ריבונו של עולם האם אני אדבר אתו? שאסתכסך אתו? שאני אהיה עם כעס?" כל זה כבר מאיר לו בתוכו את האמת...!

כשהתורה מראה אהבה...

הוא מזמין את השי"ת אליו ויכול להרגיש קצת באופן מצומצם את האהבה הגדולה והקרבה הגדולה שלו (תו' לג - תו' נ"ו).

ג-

אם ישים ליבו לזכור בעת שלומד שכעת הוא לומד לימוד חי, לימוד שיכול להחזיר לו אהבה, אזי באמת יכול לזכות להתחבר אל התורה הקדושה.

ועל כך הוכיח רביז"ל את אחד שילמד, כי יקבל עולם הבא על כל תיבה שלומד, וגם בזמנים שקשה לו ללמוד, וגם ברגעים שנדמה לו שמפסיד איזה דבר, יזכור שאינו מפסיד כלום, כי בוודאי יהיה לו בסוף עולם הבא על הכל.

ד-

אך כל ענין עולם הבא הוא רק כאשר אינו יודע מהאהבה שהתורה יכולה להראות לו, כי כאשר יזכה, התורה בעצמה תראה לו בחזרה אהבה גדולה, עד שממש לא ידעה אפילו עוה"ב רק להרגיש את האהבה הגדולה של השי"ת המתלבש בתוך התורה.

ה-

אל יחשוב האדם שמדובר רק לבעלי השגה גדולה, כי רביז"ל הוכיח זאת אחד שצריך חיזוק ללימוד התורה, משמע שעדיין לא אחז בדרגה זו, ובכל זאת רביז"ל הוליד בו ציפייה ותשוקה לידע ולזכור שהתורה היא לא רק דבר יבש שהאדם אוהב או לא אוהב, כי התורה בעצמה יכולה להראות לאדם אהבה, ויכול להרגיש באמצע לימודו אהבה גדולה של התורה אליו.

רביז"ל פעם הוכיח אחד ואמר לו: מדוע לא תלמד? מה תפסיד בזה הלא תקבל עולם הבא? ואין צריך לומר כשהתורה מראה אהבה לאחד אז אין רוצה כלל עולם הבא רק שרוצה את התורה בעצמה.

א-

אחד המניעות הגדולות בלימוד התורה הוא, שאדם בודק את עצמו תמיד האם אני אוהב ללמוד או לא, וכיון שלא תמיד אוהב ללמוד, ממילא אינו לומד.

אך צריך לדעת שאהבת התורה אינו דומה לאהבה של כל חומר לימוד אחר. כי כל דבר שאדם אוהב לקרוא או ללמוד, הוא אהבה רק מצד האדם עצמו אל אותו הספר שלומד או קורא, אך אין הספר אוהב בחזרה את האדם עצמו.

ואילו בתורה הק' אין הדבר כן, כי התורה בעצמה יכולה לאהוב בחזרה את האדם הלומד אותה, ואם אדם זוכה, הוא יכול לפעמים לזכות שהתורה תגלה את עצמה אליו ותראה לו אהבה גדולה, ובאותם רגעים אין האדם חפץ כלום רק את התורה בעצמה.

ב-

השי"ת אוהב כל יהודי, אלא שהאדם אינו יכול להכיל בקרבו את האהבה העצומה שהשי"ת אוהבו, כי הוא כעין ריבוי אור אצלו, ואינו נתפס בדעתו.

אך השי"ת צמצם את האהבה הגדולה שלו לתוך תיבות ואותיות התורה וכאשר אדם לומד ואומר בפיו את אותיות התורה

נצור לשונך הלכות רכילות

אסור לדבר רכילות אפילו אם האדם שמדבר עליו מודה שזה אמת. ולפעמים האמת יותר חמור משקר, כי ניכרים דברי אמת ומתקבלים יותר לשומע, ונכנסת בו יותר שנאה בלב.

אם סוחר הביא סחורה לעיר ולוקח אחד ביקש מהמוכר להניח מהסחורה בצד עד שיביא כסף ועד שחזר מכר הסחורה הסחורה לאחר, אסור לגלות לקונה הראשון מי לקחה, אם על פי דין לא קנאה, כי מעורר שנאת הלוקח הראשון כלפי השני. אפילו אם המוכר מתנצל שבטעות מכרה ומגלה לו שם הקונה, מצוי שמתעורר ריב ביניהם. וק"ו אם מתנצל בשקר שהשני הכריח אותו למכור.

אם הלוקח הראשון קנאה על פי דין, ויוכל להוציא גזילו מיד הקונה השני, מותר לגלות לו מי הוא, לפי דיני לשה"ר לתועלת הנ"ל.

על כן בכל עת שפוגעין (פוגעים) בחברו צריכין תחף לשאל בשלכמו בשם, כדי לידע ולזכר שעקר מה שאנו צריכין שיהיה שלום בינינו הוא מדי לזכות על ידי זה להמשיך שמו יתברך בינינו: ליקוטי הלכות ניוקין ד, יח

הליכות

שיחות ומנהגים

תפילה

רבינו אומר: "עדין זאך וואס איז פארטשעפעט אין גשמיית דארף מען קומען צוין" - "כל דבר שפיראך בגשמיית, צריכין לצמצם וקצור".

רבינו אומר: "אפלו מען איז שוין אַ ערליכער יוד אין דעם גלגל, ווער ווייסט וואס מען האט אנגעהארבעט אין יענעם גלגל" - "אפלו קשהא כבד יהודי נשור בגלגל זה, מי יודע מה קלקל בגלגלו העבר".

מוהר"ת אומר: "היום כשפוזקירם את הרב רבי זוסיא מאניפולי, מופירים אותו בשם 'הרבי רבי זוסיא'. אולם פעם היו מכנים אותו 'דער משוגענער מלמד' - 'המלמד המשוגע'. ויש אומרים, שאַת הרב הקדוש 'רבי פנחס קאריצער' היו מכנים בשם זה, וכן בשם 'דער שטומער בחור' - 'הבחור החרש', כי עשה עצמו חרש וקאלם וְעָסַק בְּעִבּוּדֵי ה' עד מאד ונתגלה על ידי מעשה פדונו. וכנתנו היתה לומר, שכל היראים והקשרים, הרי הם כמשגעים בעיני הרמון, וקמו

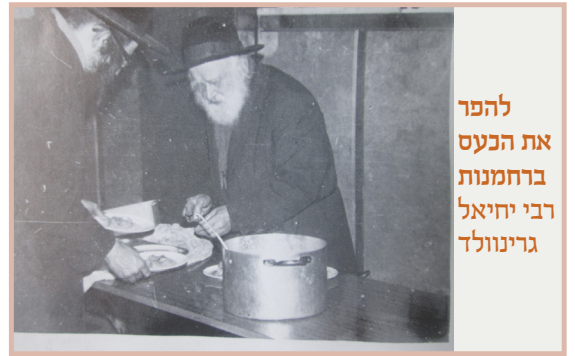
אמר פעם מוהר"ת: "יש בגי אדם שחפצים להיות אנשים קשרים, אבל יחד עם כל התאוות" - "זיי ויולן זיין ערליכע יידן אבער מיט אלע תאוות".

שיח שרפי קודש

הגנבים הופתעו...

דממה של חצות לילה בסמטאות מאה-שערים. ר' יחיאל פוסע לעבודת בוראו, הוא חולף מעשה שבשגרה ליד בית החרושת שלו, ואז נדרך הוא על עמדו. רחשים מוזרים בוקעים מתוכו...

הוא ממחר לשלוף את המפתח ופתח את הדלת לרווחה. והנה מה רואות עיניו?! שני אברכי משי, ממשפחות מפוארות בירושלים, עומדים וממלאים את אמותחתם בסחורה מהמפעל - - - היה זה בשלהי תקופת שלטון המנדט בארץ ישראל, היישוב היהודי סבל ממצוקה כספית



להפך את הכעס ברחמנות רבי יחיאל גרינוולד

קשה, שפגעה בעיקר בבני היישוב הישן בירושלים. תמיכת ה"כוללים" שהוזרמו כספים מארצות אירופה, נפסקה כליל בעקבות מלחמת העולם השנייה. משפחות רבות הגיעו עד פת לחם.

אברהמ'ל ואנשיל (שמות בדויים, מטעמים מובנים) היו בעבר אברכי כולל, אבל עכשיו התקיים בהם הפסוק "עוללים שאלו לחם - פורש אין להם". כל מאמציהם להביא טרף לפי הטף עלו בתוהו, לבם נשבר למראה ילדיהם עולים על יצועם לילה לילה כשבטנם מקרקות מרעב.

ברוב ייאושם עזבו השניים את כותלי בית המדרש, השעמום אכל בהם בכל פה, והם החליטו לבית ברירה לנסות ולהקל את מצבם בכל דרך שהיא. בעקבות המצב, נפלו הם לדיטא תחתונה זו והתחילו להתפרנס מ"נטילת ידים" של רכוש הזולת.

לילה אחד, בעודם מושוטטים ונוטלים מכל המזדמן, עברו אברהמ'ל ואנשיל בשכונת מאה-שערים ליד בית החרושת לקופסאות של ר' יחיאל גרינוולד, מיקירי חסידי ברסלב. לאחר שעקבו אחר שעות הפעילות, והתחקו אחר עקבות הבעלים, החלו לתכנן את הפריצה למקום. זו נקבעה לשעת חצות לילה, כאשר

המפעל שובת והרחוב שדם. השניים הגיעו בשעה המוסכמת, החדירה לתוך המפעל לא היתה מסוכנת, ותוך שעה קלה התחילו אורזים מכל הבא ליד...

אבל דבר אחד הם לא לקחו בחשבון: בעל המפעל, ר' יחיאל גרינוולד, נהג מדי לילה לקום בחצות ולעבוד את הבורא יתברך...

והוא הפתיע אותם בעיצומה של ה"מלאכה"...

כאשר נפגשו עיניהם של אברהמ'ל ואנשיל בעיניו של בעל המקום - כמעט פרחה נשמתם מרוב תדהמה ובושה גם יחד.

אך מה שארע ברגעים הבאים, הדהים את השניים שבעתיים; במקום לפתוח בצעקות, במוקם לרוץ ולהזעיק את המשטרה, פתח ר' יחיאל ואמר להם: "היתכן, וכי כך נאה להם לבני אברהם יצחק ויעקב, שיתדרדרו למדרגה תחתונה כזאת, לעשוק את אחיהם במחותרת כגנבים בלילה? אין זאת אלא שהעניית העבירה אתכם על דעתכם ועל דעת קונכם"

תוך כדי דיבור פתח ר' יחיאל את ארנקו, שלף ממנו חבילת שטרות מרשרשים, שיש בהם בכדי להקים שתי משפחות מישראל על רגליהן, ותחבן בידיהם - - -

השניים לא האמינו למראה עיניהם, סכומים כאלה הם לא ראו זה עידן ועידנים, עכשיו הם מקבלים סכום כזה - ממי? דווקא מבעל המפעל שתפס אותם בקלקלתם!

המומים ומבווישים החלו פוסעים לעבר היציאה, ור' יחיאל קורא אחריהם "זיכרו, אם תקלעו שוב למצב כספי קשה, אל תהססו ואל תשכחו את כתובתי בשכונת מאה-שערים, דלתי תהיה תמיד פתוחה בפניכם."

לא עברו ימים רבים, ואברהמ'ל ואנשיל חזרו לבית המדרש, מצבם הכספי השתפר קמעה, הילדים שוב לא רעבו ללחם, כשהם יודעים כי יש להם כתובת על כל צרה שלא תבוא: ר' יחיאל גרינוולד ממאה-שערים.

זכה ר' יחיאל להציל שתי משפחות מכיליון גשמי ורוחני, וכיום הן נמנות בין המשפחות החשובות של היישוב הישן.

דרכי נועם

חיפוש אור הצדיק בתורתו הקדושה

ביאורים על תורה כ"ה - התורה הזמנית - מאמר ו' ע"פ שיעורי הגה"ח ר' ניסן דוד קיוואק שליט"א

[ב] ודע שפּבּל עוֹלָם ועוֹלָם וּבְכָל מַדְרָגָה וּמְדָרָגָה, יֵשׁ שָׁם דְּמִיּוּנוֹת אֵלּוּ. וְהֵם הֵם הַקְּלִפּוֹת הַקּוֹדְמִין לְפָרִי, וְסוֹבְבִים אֶת הַקְּדוּשָׁה, בְּבַחֲזִית (תהלים י"ב): 'סָבִיב רְשָׁעִים יִתְהַלְכּוּן'. וּבְשָׂאֲדָם נִעְתָק מִמְדְּרָגָה לְמְדְרָגָה, אִז צָרִיךְ לוֹ לִיכָף דְּרָךְ אֵלּוּ הַדְּמִיּוּנוֹת, כְּדֵי לְהַגִּיעַ אֶל הַקְּדוּשָׁה. וְתִכְפֹּף בְּשִׁעוּלָה לְהַמְדָּרָגָה, אִזִּי נִתְעוֹרְרִין הַקְּלִפּוֹת שֶׁבְּמְדְרָגָה, וּמִסְבָּבִין אוֹתָהּ. וְצָרִיךְ לְהַכְנִיעַ אוֹתָם וּלְשַׁבֵּר אוֹתָם, וּלְטַהֵר אוֹתוֹ הַמְּקוֹם מִקְּלִפּוֹת.

שאלות בדקדוק לשון המאמר

כדי לחדד את הבנת הדברים נביא בזה כמה שאלות בדקדוק לשון רבינו, א. מדוע כפל בלשונו כל עולם ועולם, וכל מדרגה ומדרגה, מה הם שני הבחינות הללו. ב. לכאורה אחרי שכבר אמר 'מדרגה ומדרגה' אם כן הרי פשוט שכולל בזה גם כל העולמות, ולמה אמר גם עולם ועולם? ג. לכאורה צריך להבין כל עניין זה למי המדובר כאן, כי לכאורה בהסתכלות פשוטה נראה שאין הדברים שייכים כלל אלינו, כי מי הוא זה שהולך בעולמות ומדרגות, לכאורה רק צדיקים מופלגים, שיש להם נפש רוח נשמה בשלימות, ואם כן האם דבר זה שייך בכלל אלינו, ד. עוד צריך להבין מהו עניין הקליפה הקודמת לפרי שהזכיר כאן רבינו, מה הוא הפרי המדובר כאן, האם הכוונה לשכל הנקנה שנזכר קודם או שמדובר על עניין אחר.

אפילו בשאלו תחתית יש הרבה מדרגות

וקודם שנבאר את משמעות הדברים נביא בזה את לשון מוהר"ת שבפירושו אמר רבינו על עניין זה שזה שייך אצל כל אחד ואחד, אפילו מי שהוא בשאלו תחתית ממש, כי גם שם יש כל הזמן עלייה מדרגה לדרגה וז"ל מוהר"ת (ליקוטי הלכות הלכות מעקה הלכה ד אות ה) 'כי אפילו מי שהוא בתוך הארץ קמוץ אפילו בשאלו תחתיות ומתחתיות, חס ושלום גם משם פשמתעוררים לעלות משם גם שם יש גודאי פמה וקמה מדרגות בלי שעור. פמו למשל שרואין בגשמיות וכו', וזה נשמע מפיו הקדוש פפרוש אצל התורה אחיו לן מנא (בסימן כה) שמדבר שם מעליות מדרגא לדרגא שמתגברת ומשתטחת הסטרא אחרא והקלפות וכו' בכל פעם ואמר אז פפרוש שגם מי שהוא בתוך הארץ קמוץ פשמתעורר לעלות משם פהכרח שילך מדרגא לדרגא ואזי משתטחין פנגדו בכל פעם על פן יש להאדם מלחמות גדולות ומניעות רבות בכל פעם שרוצה לגשת לאיזה עבודה, עיין שם באריכות נפלאה.

מהו עלייה מדרגא לדרגא

וביאור העניין כי עיקר עבודת האדם בזה העולם הוא לברר את הניצוצות הקדושים שנפלו בין הקליפות ע"י בחינת שבירת הכלים, וכפי שמובא בדברי מוהר"ת אין ספור פעמים, וממילא גם אם אדם נמצא בשאלו תחתית, אם שבר באיזה בחינה את כח המדמה ע"י איזה בחינה של שכל דקדושה, בזה עצמו עלה ממדרגא למדרגא, כי זה עצמו הוא המדרגא, מה שזכה להכניע את המדמה שהיא הקליפה הקודמת לפרי, [ועיין בדברי מוהר"ת בהלכות תרומות ומעשרות הלכה ג' באריכות שעיקר עבודת האדם הוא להתקדם למדרגא הסמוכה למדרגתו, ואם רוצה מדרגא שהיא רחוקה ממדרגתו זהו בחינת ריבוי אור שגורם שבירת הכלים, והוא היפך ממש מבירור הניצוצות, ולכן צריך זהירות גדולה להתעסק במדרגתו האמיתית שהוא המדרגא שהוא נמצא בה עתה, דהיינו הכלכלים והדמיונות שיש לו בעת הזאת, שזה עצמו הוא מדרגתו, וזה עיקר עבודתו כעת לשבר את הדמיונות האלו ולזכות להוציא את בחינת הפרי שהוא בחינת השכל דקדושה].

לעידוד ההתבוננות בספרי רבינו ז"ל

לחידודא

למה על פי רוב לתושבי ארץ ישראל יש יסורים?

אוכלת יושביה

תשובה לחידה הקודמת:

מהו "השלמות והמעלה מכל המעלות", ו"עיקר תכלית הטוב של הנשמה"? שתזכה לתכלית שלמות הרצון, שתזכה הנשמה שיהיה לה רצונות חזקים אמתיים לה' יתברך עד שתזכה להכלל בענין דרעיון שהוא רצון שגורמות: (לקוטי הלכות ערב ג. ב)

הזוכה: מאיר נתן ווייס תל אביב זכה בשובר זיכוי ע"ס 100 ש"ח עבור ספרי רבינו

ובל נקודה של שכל שזוכה האדם הוא עוד "פרי" שהוציא מתוך הקליפות, [היינו ניצוץ קדוש שבידו והוציא משם, שמזה עצמו מאיר לו הארה של דעת ושכל], וזהו עיקר עבודת האדם, לא להתפעל בשום אופן מהדמיון הזה כאילו הוא נופל ולא מתקדם כלום, אלא להאמין במה שמגלה רבינו שבאמת זה טעות גדול שטועין בו החסידים הרבה, כי אין זה כלל נפילה אלא רק נדמה כנפילה מחמת שעלה מדרגא לדרגא שלכן מתגברים עליו מחדש כל הבלבולים והדמיונות והתאוות, ועל האדם להתחזק מאוד לא להתפעל מכל זה אלא להמשיך לעשות את שלו בעזות ועקשנות דקדושה.

סדר העבודה בכל דרגא ודרגא ע"י ג' בחינות של השכל דקדושה

ועיקר העבודה בכל דרגא היא לזכות לעוד נקודה של שכל דקדושה ועוד נקודה של שכל דקדושה, ובהכרח בכל דרגא ודרגא לעבור את כל הג' מדרגות שהזכיר רבינו באות הקודמות, היינו שבתחילה השכל רחוק ממנו מאוד ואינו מצליח לזכור זאת בפועל בעת עבודתו או עשייתו איזה דבר שבקדושה, ורק נזכר מרחוק שיש בזה שכל דקדושה וע"י מצליח לשבר במעט את המדמה, כך בהכרח צריך להיות ההתחלה בכל דרגא ודרגא, לשבר את כח הקליפה ע"י אתערותא דלתתא של שבירת המדמה ע"י הזכרון והדעת שיש הסתכלות אחרת של שכל דקדושה.

ואז כשמנסה להוציא את השכל לפועל, דהיינו שמשתמש עם השכל שלמד בדברי רבינו ובדברי מוהר"ת בפועל בעשייה דקדושה, ובגון בקדושת האכילה או בשבירת השינה או תורה ותפילה וכל עניין של עבודה, כשזוכה האדם לראות איך הוא יכול להשתמש עם השכל הזה "בפועל", זהו עיקר "מתיקות השכל", כי רואה איך השכל הזה מאיר לו בפועל את דרכי העבודה ויכול ע"י להתקרב להשי"ת באמת, עד שזוכה שהנקודה הזו נעשית אצלו שכל הנקנה, ואז הוא עולה למדרגא נוספת ושוב מתגברים עליו כל הבלבולים והדמיונות, וצריך שוב להתחזק עם ההארה של השכל מרחוק, ואז להוציא את השכל לפועל עד שיזכה לעוד נקודה של שכל הנקנה.

וזהו עבודת האדם כל ימי חייו, וכל שכל שזוכה להוציא לפועל עד שהוא בבחינת שכל הנקנה, הוא עוד פרי שזכה להוציא מהקליפות, ולטהר את המקום מהקליפות, וכך עוסק האדם בבירורים ותיקונים נוראים שנוגעים לכל העולמות, והעיקר הוא לא להתפעל ממה שנדמה לו ברידות, ולידע ולהאמין באמת לאמיתו שבאמת אין זה נפילה כלל, וכך יוכל להמשיך ולהתקדם בכל מקום ובכל דרגא.

עלייה מעולם לעולם

ומוסיף בזה רבינו ששנינו זה של התגברות הקליפות מחדש אינו רק בכל מדרגא ומדרגא, אלא גם בכל עולם ועולם, היינו כגון בתפילה שעולים מעולם לעולם, כי ההתחלה הוא תיקון עולם העשייה בקרבנות, ואחר כך בפסוקי דזמרא הוא עולם היצירה, ואחר כך בקריאת שמע וברכותיה הוא עולם הבריאה, ואחר כך בשמו"ע הוא עולם האצילות, וכן בשבת עולם כל הזמן לעולמות חדשים, שכל זה הוא עוד אופן של עלייה מדרגא לדרגא, וגם שם מתעוררים מחדש הקליפות שבעולם הזה שעלה לשם, ועל האדם לטהר את המקום מהקליפות ע"י גדולת הבורא וכפי שמתבאר בהמשך המאמר, נמצא שיש שני אופנים שעל ידם מתעוררים הקליפות, הן כשמתקדם מדרגא לדרגא ע"י איזה בחינה של שבירת המדמה ושכל דקדושה, והן כשעולה מעולם לעולם, [זהו נעשה גם ע"י בחינת הרמה שהבירו מגביהו ומרימו וכפי שמתבאר בהמשך המאמר], ובכל האופנים האלו על האדם לזכור תמיד שגם אם נדמה לו שנופל כי מתגברים מחדש כל הדמיונות והבלבולים והתאוות, באמת אין זה נפילה כלל, וכפי מה שיזכה לחיות באמת עם ידיעה זו, יוכל בעז"ה להתקדם בכל עת מדרגא לדרגא ומעולם לעולם.

את השכל שלי ע"י אמונת חידוש העולם (כמובא שם בתורה ח), לדעת שה' לבד נמצא, אין עוד מלבדו, הוא מחדש בטובו בכל יום מעשה בראשית.

הכח הזה הוא ההתקרבות שלנו, הלימוד שאנו לומדים בספרי רבינו, להתעורר יחד לקבל את הרוח הנבואה של רבינו, זה סוג אחר של הסתכלות על החיים שלנו, והכל תלוי בו, כי כל זמן שהאדם רואה את החיים והפרנסה בעיניו של מדמה, קשה לו מאד לצאת מהבעיות, קשה לו להתפלל, קשה לו מאד לשוב בתשובה, כי על כל מניעה וכל תאוה ילך אחר מראה עיניו, ויעשה מהם מציאות לעצמה, מציאות של מניעות ושל תאוות, אבל להיפך כשהאדם מתנתק קצת מהמדמה, הוא חי בקדושה, מוסר את עצמו להשי"ת, עושה מה שזוכה לעשות, והשאר מתעורר באמונה, תפילה והתחזקות.

א.ש.

לטבע של עצבות, טבע של מחשבות מדומות, תאוות ובלבולים, ורואה רק מניעות, שאז הוא ממש מרגיש איך שאינו יכול לזכות לעבודת ה', ולהתקרב אליו כראוי.

שבאמת כל אותם מניעות אינם דברים ממשיים אלא 'מדמה'. כי מה שהאדם רוצה באמת הוא יכול להשיג, אלא שעליו ללכת בדרכי ה', בעצות שגילו הצדיקים בהתעוררות ובהתחזקות, ב'אזמרה' וב'אייה', ובעיקר הרבות בתפילה ובהתבודדות, עד שבחודאי יגיע למה שרוצה לזכות להגיע (וכמו שמאריך בליקו"ה הל' ברכת הפירות ד).

אלא שכדי לצאת מהמדמה צריך חיפוש ארוך, לחפש בכל תורה שלומד בספרי הצדיקים את נקודת הדעת, וזה חלק בלתי נפרד מחיפוש הצדיק, שהשאיף לנו רבינו בצוואתו הק' (ליקו"מ תניינא ס' ח) לחפש בכל עצה שרבינו את נקודת הדעת והשכל האמיתי, לברר את המדמה, לברר

לכבוד מערכת עלה לתרופה אמנם רוב ההולכים בתורת ה' ומטיילים בתורתו כבר מתפלפלים בעמקי התורה ובקשרי המאמר, אבל בד בבד עלינו לזכור את הנקודה הפשוטה של התורה שהיא עצם המדמה, ואיך לצאת ממנה.

וכמו שאמר רבינו בסיום המאמר, שקרא ליצר הרע בשם 'מדמה', ואם נתבונן בזה נראה שבה טמן עצה יסודית ועמוקה לכל מלחמת היצר.

כי באמת, כח המדמה הוא קליפת גגה שמסכה על העולם, שהרי כל הבריאה מלאה ניסים והשגחה פרטית מופלאה מאד, וכל הנהגת ה' עם כל אחד בכל יום ויום היא ממש סיפור נצחי מלא חן, ואכן הנשמה מבינה כראוי את מעשי ה' ונפלאותיו, אלא שבעולם הזה הכל מכוסה בטבע. לא יודעים מה זה שמש, מה הוא דומם צומח וחי ומדבר.

וכל שכן כשיורד ונופל לדרגות יותר נמוכות בקליפות, ומתרגל

טעם גן עדן

חיזוק ללימוד ליקוטי מוהר"ן (יט)

רמזים שבידיים של הצדיק

א] הצדיק מדבר לפעמים ברמזים, כמו חכם כשדורש שיש דברים שאינו יכול לבאר בפה בפירוש רק על ידי הרמזים שעושה בידיו מבינים כוונתו הק' (וכמובא בליקו"מ סימן ז' תנינא).

ולכן יש לו לאדם להתבונן בידי החכם שדורש, כי במראה פניו וידיו אפשר להבין את פנימיות כוונתו מעבר למה שנאמר במילים ותיבות. וענין זה נכון בכל לימוד תורה שבתנועת היד מבין האדם ענין דק יותר שאי אפשר לאמרו בפה, ועל אחת כמה וכמה בעניני עבודת ה' ובפרט בעניני השגות אלקות, שאי אפשר לבאר כל דבר בפירוש בפה (ועיין בהל' נטילת ידיים ו' בעוד כ"מ).

ב] בלימוד תורתו של רביז"ל אפשר לשים לב שבהרבה תורות משתמש רביז"ל במונחים והגדרות מחודשות גם בדברים שכביכול ידועים, וכן משתמש פעמים בלשונות של 'מליצה' אף שאין דרכו של רביז"ל להאריך בלשונות מליציים. ושמענו מתלמידי הרה"ח ר' גדליה קעניג ז"ל שאמר שדווקא באותם לשונות קשים שבהשקפה ראשונה נראה שרביז"ל היה יכול לכתוב זאת באופן פשוט יותר, שם נמצאים הרמזים הדקים שאי אפשר

לאמרם בפירוש. ובכל תורה יש לעיין היטב בכל פעם שיש לשון מחודש ומעניין או לשון מוקשה שכזה, שהוא מתכוון בדווקא לאותו הלשון, ולא רק בלשון מליצה, כמו שבהרבה פעמים רגילים לחשוב שכן היו מדברים פעם בלשונות מעניינים שכאלו.

ג] ועל ידי שאדם לומד את התורה ומנסה להבין מתוך קשרי המאמר מראשו לסופו, ומסופו לראשו את משמעות הענין, אז ישים לב שיש משמעות מיוחדת דווקא ללשון הקדוש הזה, שדייקא הלשון הזה יכול להועיל לו להשיג ולקיים את דברי התורה הזאת.

ד] ולדוגמא: בתורה כ"ה הנלמדת עכשו, מכנה רביז"ל את ה'מדמה' בשם 'שרירות לב', וכן בהמשך אומר שכאשר משבר המדמה 'נתקומם תכונת שכלו' שלכאורה היה יכול לבאר כל ענין המאמר הזה בלי לשונות מליציים אלו, ואם יש לו אמונה בלשון רביז"ל שאינו מתכוון רק בלשון מליצה, אזי ישים לב שיש ענין דייקא בלשון זה, וכך יוכל להבין מתוך קשרי המאמר רמזים בלשונות אלו דייקא.

תורת ארץ ישראל

טובה."

"שלח לך אנשים" איש אחד למטה אבותי ושלחו וכו' עלו זה בנגב, ועליתם את ההר"

יש לרמז בפסוק זה על מסע חיי האדם ועבודתו, כי כל יהודי צריך לעלות ולהתעלות מעלה מעלה, מדרגה אחר מדרגה, להעפיל לרום פיסגת ההר, בתורה ועבודת ה', קדושה וטהרה ומידות תרומיות.

את דרכי עליה זו רמז משה למרגלים בבואם לרשת את הארץ, כי הנה איתא שארץ ישראל והתורה הקדושה הם 'תרין רעים דלא מתפרשין', כלומר, כרוכים ודבוקים ומחוברים יחד, וכמו שאמרו חז"ל (מדרש שוחר טוב תהלים קה) 'אתה מבקש לראות את השכינה - עסוק בתורה בארץ ישראל', ואיתא בזה"ק (נשא קמא). 'כל זימנא דישאל דארעא ואשתדלו באורייתא - כנסת ישראל עמהון', ואמרו (בראשית רבה טז) 'אין תורה כתורת ארץ ישראל, ואין חכמה כחכמת ארץ ישראל', וכן אמרו (ילקוט שמעוני, פ' שלח, ס' תשמג) על הפסוק 'בגוים אין תורה' (איכה ב-ט), 'מכאן שהתורה בארץ ישראל'.

וכל זה הוא גם בחי' מה שאמרו חז"ל (ברכות ה.) 'תניא רבי שמעון בן יוחאי אומר שלוש מתנות טובות נתן הקב"ה לישראל, וכולן לא נתנם אלא ע"י סורים, אלו הם, תורה וארץ ישראל והעולם, תורה מנין? שנאמר (תהלים צד, יב) 'אשרי הגבר אשר תיטרנו יו, ומתורתך תלמדנו'. ארץ ישראל דכתיב (דברים ה, ה) 'כי כאשר ייסר איש את בנו, ה' אלוקיך מייסרך', וכתיב בתריה (שם ז) 'כי ה' אלקיך מביאך אל ארץ

עומק הפרשה

איך לרגל בהצלחה

שלח לך אנשים:

'לדעתך, שבאו ישראל ואמרו נשלח אנשים לפנינו, ומשה נמלך בשכינה. אמר אני אמרתם להם שהיא טובה, חיהם שאני נותן להם מקום לטעות בדברי המרגלים' (רש"י)

את עומק הענין מבאר מהורנ"ת, שארץ ישראל היא עיקר התכללות האדם בקדושה, מטבע הדברים הכניסה לשערי הקדושה באופן של נס, ברגע אחד יכול השי"ת להביא בלב האדם התעוררות לקדושה, להמאס עליו את הרע, להטעימו נועם יראת ה', את מתיקות אהבת ה', את מתיקות התורה הק' אשר כל חפצין לא ישוו בה.

ואכן הכניסה לארץ ישראל הייתה למעלה מדרך הטבע, הירדן נחצה לפנייהם לשניים, חומת יריחו האדירה שקעה באדמה, אבני אלגביש ירדו משמים על שונאי ישראל, "שמעו עמים ירגזון... תפול עליהם אימתה ופחד עד יעבר עמך ה' עד יעבר עם זה קניית", זו היא הנהגה והפשוטה של הכניסה לארץ ישראל.

אך טבע האדם שגם כשמגיעה השעה להכנס לארץ ישראל, לשערי הקדושה, הוא מודד את הכניסה במידות של טבע, מחשב את כוחו מול כח המניעות, ולפי הערכה זו הוא בודק אם יש טעם

עליה זו רומזה בפסוק 'עלו זה בנגב ועליתם את ההר', כי הנה כדי להשיג תורה וקדושת דרכיה צריך האדם לעמול ולהזיע, למעט בתפנוקים ולהתמסר אליה בכל לבו, כמו שאמרו חז"ל (סנהדרין קיא). 'לא תמצא תורה במי שמחיה עצמו עליה', וכנפסק בשו"ע (יו"ד רמו, כא) וז"ל 'אין דברי תורה מתקיימים במי שמתרפה עצמו עליהם, ולא בלומדים מתוך עידון ומתוך אכילה ושתייה אלא במי שממית עצמו עליה, ומצער גופו תמיד, ולא יתן שינה לעיניו ותנומה לעפעפיו', והוסיף הרמ"א וז"ל 'ולא יחשוב האדם לעסוק בתורה ולקנות עושר וכבוד עם הלימוד, כי מי שמעלה מחשבה זו אינו זוכה לכתרה של תורה, אלא יעשה תורתו קבע ומלאכתו ארעי, וימעט בעסק ויעסוק בתורה'.

והדבר מרומז בפסוק זה 'עלו זה בנגב ועליתם את ההר', שכדי להגיע לכתרה של תורה ולהתעלות, צריך לעבור דרך הנגב והיובש, בחי' בלי תפנוקים של אכילה ושתייה וכו', בלי שיקקה לדעת חדשות פנים וחוץ, וחדשות המקוה והכפר. בלי טרדות ועניינים שונים, אלא להתמסר למשימה זו להתקדש בקדושת התורה.

ועוד יש לרמז בפסוק זה למה שאמרו חז"ל (בבא בתרא כה:) הרוצה להחכים בתורה ידרים. על זה אמר להם משה רבינו שייכנסו לארץ ישראל מצד דרום (נגב), בחי' 'עלו זה נגב', וכו"ל.

אשרי המקיים בה בתורה הק' את לשון הכתוב (משלי ה-ט) באהבת תשגה תמיד.

חנוך לנער

יסודות החינוך ע"פ דעת רביז"ל

האם אין משנה חינוכית מסודרת וברורה איך לחנך?

דוד המלך ע"ה התפלל להשי"ת 'במה יזכה נער את ארחו לשמור כדבריך, ומפרש ר' נתן ז"ל (ליקו"ה סעודה ה אות לב) ש'נער' הוא מלשון שמנוער מכל טוב, ועל כך צעק דוד המלך ע"ה: במה יזכר הנער המנוער מכל טוב שרחוק מהשי"ת, את דרכו, שיוכל גם הוא לשמור את דבריך.

כי כמו שכל העולם נברא בשביל שיהיה מקום השראת השכינה בבית המקדש, ובכל זאת השי"ת לא גילה היכן יהיה מקום המקדש, עד שדוד המלך ע"ה חיפש וחתר כל ימיו למצוא את מקום המקדש, כמו שכתוב 'אם אתן שנת לעיני לעפעפי תנומה, עד אמצא מקום ה' משכנות לאביר יעקב', ודוקא מחמת שחיפש כל כך זכה למצוא את מקום המקדש.

כך גם בענין החינוך, כל נער אמור להיות 'בית המקדש', כי השי"ת רוצה להשרות שכינתו על כל אחד ואחד בפרטיות ממש, ועל כן בהכרח שיחפשו תמיד היכן הוא מקום המקדש בכל אחד בפרטיות, כשם שהיה צריך לחפש את מקום המקדש הכללי.



כל מציאות העולם נברא באופן שצריך לחפש את ה', כך גם ניתנה התורה באופן שהיא לא ברורה מעצמה, ובהכרח לחפש את התורה, ולחזור אחר הלכה ברורה. כי השי"ת מצידו רוצה להשפיע שפע, אך הוא צריך שיהיה מי שיחפש באתערותא דלתתא איך להשרות שכינתו כאן למטה, שעל כן מובן שהשי"ת לא גילה מעצמו היכן מקום בית המקדש, עד שדוד המלך ע"ה חיפש ויגע וחתר, כך גם בפרטיות צריך כל אב ומחנך להסתכל על הנער, כמקום קדוש שאמור להיות בית המקדש להשרות שכינה עליו, ועל כן יש לו לאב לחפש ולזעוק לה: 'במה יזכה נער את ארחו לשמור כדבריך'.

ועל כן לא ניתנה משנה חינוכית מסודרת איך לחנך, אין בזה כללים ברורים, כי לא מדובר כאן בנוסחא איך לייצר אנשים שיהיו בצורה מסוימת, אלא מדובר כאן בבניית המקדש ובהשראת שכינתו למטה על 'נער' זה המנוער מכל טוב, ובהכרח שעל כל נער יהיה מי שיחפש ויחתור למצוא הדרך הפרטי לאותו נער להיות מקום המקדש.



ההשוואה הזו שר' נתן משווה את החיפוש למצוא הדרך לזכך הנערים לחיפוש של דוד המלך את מקום המקדש, הוא נורא לכל בר דעת המתבונן בזה, כי הוא לא רק תפילה בעלמא בהצלחת החינוך, אלא הוא חיפוש הדרך להשרות השכינה.

ובאופן הזה בו אדם עוסק כל ימיו בחיפוש וחתירה של תפילה 'במה יזכה נער את ארחו לשמור כדבריך' אזי ממילא כל הגישה שלו לחינוך נערי יהיה באופן אחר לגמרי, ממקום נקי יותר, ממקום זך, מתוך רצון להשרות שכינה על לב הנער - בבחינת 'בלבבי משכן אבנה'.

◆ הופיע! הספר שכולם ציפו לו: "שלהבת הכפור" המגולל ביד אמן - ע"ג 7000 עמודים - פרקי מסירות נפש על חסידי ברסלב ברוסיה הקומוניסטית, וכולל בתוכו מאות עובדות מאלפות, מסמכים תמונות וכתבי יד בפרסום ראשון, כולל תוכן תיקי האישים של עשרות קדושי אומן שנאסרו בשנת תר"ץ בגין הפצת יהדות ועקבותיהם לא נודעו. הספר נכתב ונערך בידי הסופר הדגול הרה"ח ר' דוד דגן - עורך מדור 'בני היכלא' בגליון זה - הנודע בכתיבתו המרתקת וביירת השמים הנודפת תחת עיטו. הפצה ראשית: 0533108661.

◆ התורה הזמנית: יצירה חדשה ומרתקת הופיעה מבית 'לטייל בתורתנו': גליון מיוחד עם התורה הזמנית, בה הודגשו באותיות צבע משתנות - לשונות רביז"ל החוזרים על עצמם, ומסייעים לקשר ולהעמיק בתורות רביז"ל. לדרכי קבלת הגליון: ניתן להשאיר הודעה בשלוחה 8 בקו' לסלסל בתורתנו, במס': 046277313.

◆ מ"דוע איינכם עושים נְשׁוּתֵיכֶם חֲסִידוֹת?!: אחר ההצלחה הגדולה בחוקר והביקוש הרב, בס"ד יתקיימו שוב ימי גיבוש וחוויה מרתקים לנשים עם תכניות עשירות ומגוונות, במלון ציפורי טבריה, בימים שלישי ורביעי, כ"ב-כ"ג סיון. הרצאות מיוחדות מחזקות מפי הרבניות: ר. גולדמן, ב. צ'צ'יק, וא. כהן. פנסיון מלא (בר"ץ העדה"ח). מחיר מיוחד: 750 ₪ ליומיים. אפשרות להסעות ולשמרטפיה. להרשמה (עד ראשון בערב!) ולפרטי הסעות: 023137404.

י"ל ע"י מנחם עלה לתרופה
בבל עניין או להצטרפות למנויים בדוא"ל
A028080148@GMAIL.COM
מקס או הודעה קולית: 02-8080148
במקרים מיוחדים:
054-8591148 | 053-3175211
המקור: נסגרת מידי יום ראשון בשעה 19:00

החיזוק השבועי

ומאלו המקטרגים נמשך פגם המקטרגים שאינם רוצים להודיע עצמן לכתובות אמונה, כי נדמה להם שאין שיה' יתברך יקבל שעשועיהם מקטרגות התחתונות. וזהו שאמרו: 'ישם ראינו את הגפילים', שנמשכו מהמקטרגים הג'ל. וזהו: 'ונדוי בעינינו כהגבים וכן היינו בעיניהם', שקמו שהיו בעיני הגפילים, שלא נחשבו בעיניהם רק כהגבים בעלמא ולא האמינו שה' יתברך מקבל נחת מהם והקשו מה אנוש וכו'. כמו כן היו המקטרגים בעיני עצמם, כי התלבש בהם הקטרוג הג'ל ונחשבו בעיני עצמם כהגבים בעלמא ונפלו מהאמונה האמתית שה' יתברך מקבל תענית ושעשועיהם מבני אדם ויקא אפילו מהקטובים ב'יתר': (לקיט הלכות, ט"ד, ט"ז)

יהלום

ולא האמינו שעל ידי השגחתו יתברך, יוכלו לעלות אפילו לשמים:

(ליקוטי הלכות, שלחין, ט"ו)

דעתון ועבודת התורה

ישראל, סיפורים ומעשיות אלו נועדו רק בכדי לעורר בנו את האמונה והידיעה הברורה לאיזה דרגות אפשר לבוא, אבל בפועל בשעת הלימוד, יש לו לאדם לצמצם לגמרי את כל הרצון הגדול הזה, ולנסות להתחבר באמונה פשוטה שכעת הוא לומד תורת ה', ולהתחבר למחשבה פשוטה זו באמת, כמה יקר ללמוד תורת ה', ולהנות ממחשבה פשוטה זו, ולא לדחוק עצמו להרגיש יותר, כי לכל יהודי יש איזה אמונה והרגשה קטנה בקדושת התורה, אלא שהוא לא מתחבר לאותה הרגשה קטנה, כיון שהוא טרוד להרגיש בדווקא דרגא מסוימת של מתיקות, שהיא כעת הארה גדולה מכליו.

ולכן יצמצם את עצמו להתחבר ממש בקטנות לתורה הק' שלומד, ויאמין בהרגש זה, ויחבב את החיבור הקטן שלו לתורה, ואז יראה שלאט לאט בונה מתיקות פנימית ואמיתית לפי דרגתו. (ע"פ ליקו"מ מ"ט)

המשך בע"ה במאמר הבא

הלכה פסוקה מאת הרה"ג ר' שמעון אנשין שליט"א / מ"צ בעיר בית שמש יצ"ו

ניצוד להתנהג עם פירות שביעית

- א. מותר לאכול רק חלק מפרי וירק אף על פי שהחלק הנשאר יתקלקל (משפטי ארץ כא יא, מהגר"ש"א והגר"ק). ונראה לפי זה וכן לפנ"ש להלן בס"ב ובס"ג בהיתר קילוף שאין חיוב לאכול אפרסק ושזיף וכדומה עד סמוך לגרעין ממש. וכן תבשיל הקדוש בקדושת שביעית, אין חובה להדחק ולאכול עד הסוף ממש.
- ב. פרי שאם לא יאכלו אותו כעת, יתקלקל - דעת החזו"א (יד י) שמוותר להשאירו כך ואין מחויבים לדחוק לאכול או לבקש מאדם אחר לאכול. אך דעת הגר"ש"א (ש"ש קעב) שמצוה לבשלם ולעשות 'ליפתן' כדי שלא ירקבי. אכן אם יש עניים הנצרכים להם, גם לחזו"א חייבים לתת להם מדין צדקה (חזו"א י ד ד"ה ולמדנו). וכן אין חובה להכניס אוכל למקרר כדי שלא יתקלקל (בדרך אמונה ה בצה"ל כט מהגר"ש"א. חוט שני, ה ה רלב. פירות שביעית, טו יט).
- ג. קילוף פרי וירק:
 - א) פרי וירק שהדרך לקולפם, והיינו לא רק כאלו שכולם קולפים כמו תפוז או כיצוא בזה, אלא אפילו כאלו שאפשר לאכול עם הקליפה אלא שהרבה קולפים - מותר לקלוף. כגון: צנון, גזר, סלק, מלפפון, תפוחים (חזו"א י ד י"ה ונראה. סדר השביעית ט. פר"ש, יח א).
 - ב) אך בכל אלו יש הבדל בעובי הקליפה שקולפים: 'קליפה בעובי הרגיל' אף על פי שנשאר משהו מהפרי והירק על הקליפה - מותר לקלוף (פר"ש שם ובהערה ב). 'קליפה
- ג. מותר יותר מהרגיל - אסור (משפ"א כב יח. הלכות שביעית ה כס"ד ט וברבית עולם ה ט). 'קליפה עבה ממש' באופן שאין הקליפה הנפכת לפסולת - מותר (הגר"ש"א במשפ"א כב יט, דדומה לאוכל חלק מהפרי אע"פ שהנשאר ילך מעצמו לאיבוד וכלדעיל).
- ג) אבל פרי וירק שאין הדרך לקולפם, כגון משמש שסק אפרסק שזיף ענבים עגבניה - בקליפה רגילה ועבה קצת, אסור. אבל עבה ממש מותר, וכנ"ל.
- ד. מותר להסיר מפרי וירק של שביעית חלקים נגועים או חלקים שהחלו להרקב וכדומה, כמו שרגילים בכל השנים (משפ"א כב כב).
- ה. שטיפת כלים שנשארו בהם מאכלים הקדושים בקדושת שביעית:
 - א) אם נשאר רק פיזורי קטנים, או שנמצאים בסדקים וקשה להוציאם, או אפילו אם יוציאו אותם יפסדו במילא - מותר לשתוף כרגיל אף על פי שזה הולך לאיבוד (ראה: דרך אמונה ציה"ל כד מהחזו"א, שמוטר לשתוף מכשיר לסלט גזר. ובאורחות רבינו ב שמש, שאחרי שהורידו כרגיל, מותר לשתוף פומפיה. ובפר"ש ט"ה הערה טז, מהגר"ש וואזנר, ועוד).
 - ב) אבל אם נשאר 'שיעור הניכר',